

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 232/2018-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. marca 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcu Ladislava Orosza a sudcu Miroslava Duriša predbežne prekoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou BUZINGER & PARTNERS, s. r. o., konajúcou prostredníctvom advokátky Mgr. Margaréty Lukačovičovej, Námestie M. Benku 15, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Co 71/2017 z 29. novembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. marca 2018 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta

porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods.1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 71/2017 z 29. novembra 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 22 C 22/2012 (ďalej len „súdne konanie“) sa obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“), domáhala od sťažovateľa zaplata sumy 2 061,56 € spolu s príslušenstvom z dôvodu neuhradenia dlhu.

Okresný súd uznesením sp. zn. 22 C 22/2012 z 26. júna 2013 konanie zastavil postupom podľa § 96 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) z dôvodu späťvzatia žaloby. Žalobcovi okresný súd uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia v sume 198,20 € a vrátil mu súdny poplatok.

V dôsledku odvolania žalobcu proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 22 C 22/2012 z 26. júna 2013 krajský súd uznesením sp. zn. 2 Co 467/2013 z 29. mája 2015 výrok o náhrade trov konania zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Okresný súd uznesením sp. zn. 22 C 22/2012 z 29. septembra 2016 priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto uznesenia samostatným uznesením. Proti uvedenému uzneseniu podal 28. októbra 2016 sťažovateľ odvolanie (ďalej len „odvolanie“).

Krajský súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu sp. zn. 22 C 22/2012 z 29. septembra 2016 a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Sťažovateľ považuje napadnuté uznesenie krajského súdu za „*zjavne nezákonné (arbitrárne), zmätočné, vydané v zrejmom rozpore so skutkovým a právnym stavom veci, ignorujúce ustálenú judikatúru súdov Slovenskej republiky a autoritatívnu právnú vedu, iracionálne, prekvapivé, odporujúce elementárnej právnej logike a princípu právnej istoty*“.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza:

«Krajský súd v Bratislave sa v predmetnom uznesení dostatočne resp. vôbec nevysporiadal ani s jednou z mnohých po skutkovej a právnej stránke podstatných námietok sťažovateľa, ktoré sťažovateľ podrobne a presvedčivo uviedol vo svojom odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového súdu (napríklad s námietskou nerešpektovania pokynov odvolacieho súdu na doplnenie dokazovania, námietskou nedostatočného odôvodnenia súdneho rozhodnutia, námietskou porušenia princípu rovnosti zbraní a princípu kontradiktórnosti konania), čím porušil ústavné právo sťažovateľa na riadne odôvodnenie rozhodnutia...

Krajský súd v Bratislave odôvodnil predmetné rozhodnutie viacerými skutkovými tvrdeniami, ktoré sú v evidentnom rozpore so skutočným stavom veci a listinnými dôkazmi, ktoré mal krajský súd k dispozícii, a na ktoré sťažovateľ krajský súd v odvolaní výslovne upozornil. Napríklad tvrdenie súdu, že „žalovaný sa k žalobe nevyjadril, žalobcom uplatnený nárok vôbec nerozporoval je v zrejmom rozpore s viacerými písomnými podaniami sťažovateľa v predmetnej právnej veci, ktoré sú súčasťou súdneho spisu (napr. vyjadrenie k späťvzatiu návrhu na začatie konania z 3. júna 2013, vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľa zo 17. septembra 2013 či vyjadrenie k výzve súdu a žiadosť o zaslanie vyjadrenia navrhovateľa zo 14. januára 2016)...

Krajský súd v Bratislave sa predovšetkým vôbec nevysporiadal so skutočnosťou, že v obdobnej, v podstate identickej právnej veci (rovnakí účastníci konania, rovnaký predmet konania), iný senát tohto súdu (uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Co 567/2013-241 z 29. novembra 2013, ktorým potvrdil správnosť rozhodnutia

Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 23 C 208/2009-219 zo 17. júla 2013) už právoplatne rozhodol v prospech sťažovateľa, na čo bol odvolací (aj prvostupňový) súd sťažovateľom výslovne upozornený...

Tvrdenie krajského súdu, že „žalovaným spomínané rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Co 567/2013 nemožno v predmetnej právnej veci použiť už len z toho dôvodu, že žalovaný neuviedol skutkový a právny dôvod vo veci, ku ktorej sa dané rozhodnutie vzťahuje“, je v zjavnom rozpore so skutočnosťou. Ako je zrejmé z obsahu vyššie uvedeného vyjadrenia sťažovateľa zo 14. januára 2016, sťažovateľ uvedeným podaním celkom podrobne poukázal na predmetné rozhodnutie krajského súdu v obdobnej právnej veci a jeho význam pre prebiehajúce konanie, pričom kópiu tohto rozhodnutia priložil k podaniu.

Z uvedeného je zrejmé, že skutkové a právne závery Krajského súdu v Bratislave uvedené v predmetnom uznesení sú zjavne neodôvodnené a arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, pričom zároveň majú za následok porušenie základných práv sťažovateľa garantovaných v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.»

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť prijal na ďalšie konanie a aby vydal takýto nález:

„Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 71/2017 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s článkom 1 ods. 1 a článkom 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Co 71/2017-158 z 29. novembra 2017 zrušuje.

Krajský súd v Bratislave je povinný sťažovateľovi zaplatiť náhradu trov právneho zastúpenia zvýšenú o daň z pridanej hodnoty v zákonom ustanovenej výške na účet spoločnosti BUZINGER & PARTNERS s. r. o., so sídlom Námestie Martina Benku 15,

811 07 Bratislava, [REDACTED], vedený v [REDACTED], č. účtu: [REDACTED]
do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať taký návrh, pri predbežnom prerokovaní

ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods.1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Podľa § 146 ods. 2 OSP ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal spať návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

Podľa § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný sud pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže tak rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojene kráľovstvo z 23. 9. 1997).

Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že vo všeobecnosti platí, že pochybenie pri rozhodovaní o náhrade trov konania spravidla nedosahuje samo osebe takú intenzitu, na základe ktorej možno vysloviť porušenie základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýli iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 311/2012, IV. ÚS 210/2013, IV. ÚS 192/2014).

Z judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 248/08) vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi zásadne patrí do právomoci týchto sudov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný sud preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných sudov o trovách konania. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle, alebo ak ústavný súd zistí, že zároveň došlo k

neprípustnému zásahu aj do iného základného práva (porovnaj m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu a preskúmavať ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Krajský súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia stotožnil s dôvodmi uznesenia okresného súdu ako správnymi, pričom považoval za potrebné ešte uviesť:

„... Rozhodovanie o trovách konania po 1. 7. 2016 má dve štádiá. V prvom štádiu súd (v osobe sudcu) rozhoduje o nároku strany sporu na náhradu trov konania aj bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí (§ 470 ods. 1, § 255 a nasl., § 262 ods. 1 C. s. p.). Po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, potom v druhom štádiu rozhoduje súdny úradník samostatným uznesením o konkrétnej výške, ktorú má neúspešná strana sporu povinnosť zaplatiť (§ 262 ods. 2 C. s. p.). Súd prvej inštancie v prejednáwanej veci napadnutým uznesením rozhodol v prvom štádiu o nároku žalobcu na náhradu trov konania, ktorý výrok je vecne a právne správny. Súd prvej inštancie správne posudzoval chovanie žalovaného z procesného hľadiska, z ktorého vyvodil správny záver, že žalovaný zavinil zastavenie konania. Žalobca listinným dôkazmi preukázal základ nároku (vyplývajúci zo zákona č. 182/1993 Z. z., zo zmluvy o výkone správy), koľko mal

žalovaný platiť mesačne za rozhodné obdobie, koľko žalovaný zaplatil, na čo žalobca použil sumu 1.350,36 € zaplacenú žalovaným dňa 31. 12. 2012. Žalovaný v celom konaní pred súdom prvej inštancie, pred odvolacím súdom, netvrdil, nepreukázal, opak; nesplnil si tak svoju základnú povinnosť tvrdenia, dôkaznú povinnosť. Správne teda súd prvej inštancie uzavrel, že žalovaný zaviniť, že konanie muselo byť zastavené a že teda je nositeľom povinnosti zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania; napadnuté uznesenie je dostatočne odôvodnené...“

Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uvádza:

„... súd prvej inštancie, po doplnení dokazovania, vyslovil, že žaloba bola podaná dôvodne, že žalovaný svojím správaním zaviniť zastavenie predmetného súdneho konania. Žalobca nadväzne na zmluvu o výkone správy, na zákon č. 182/1993 Z. z., vysvetlil, koľko mal žalovaný v rozhodnom období platiť a v akom rozsahu si svoje povinnosti skutočne plnil. Dňa 31. 12. 2012 žalobca poukázal na účet vlastníkov bytov po 8 mesiacoch úplného neplatenia zálohových platieb sumu 1.350,36 €, pričom neuviedol, či zaplatil nedoplatky za minulé roky, alebo mal v úmysle doplatiť rozdiel v zálohových platbách za rok 2012, a tak žalobca túto sumu použil na úhradu nedoplatkov, o čom aj žalovaného informoval listom zo dňa 12. 2. 2013; na tento list žalovaný nereagoval a ani iným spôsobom neprejavil nesúhlas s takýmto započítaním uhradenej sumy. Žalovaný uhrádzal zálohové platby v nižšej sume, ako mal určené, nedoplatky z vyúčtovania nákladov za roky 2008, 2009, 2010, žalobca vyúčtoval ako rozdiel medzi predpísanými zálohami za daný rok a zistenými skutočnými nákladmi. Sám žalovaný sa k žalobe nevyjadril, žalobcom uplatnený nárok vôbec nerozporoval.“

Z argumentácie sťažovateľa v sťažnosti vyplýva, že namieta porušenie svojho práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia. K námietke sťažovateľa, že „Krajský súd v Bratislave sa v predmetnom uznesení dostatočne resp. vôbec nevysporiadal ani s jednou z mnohých po skutkovej a právnej stránke podstatných námietok sťažovateľa...“, a k námietke, že „Krajský súd v Bratislave odôvodnil predmetné rozhodnutie viacerými skutkovými tvrdeniami, ktoré sú v evidentnom rozpore so skutočným stavom veci a listinnými dôkazmi, ktoré mal krajský súd k dispozícii, a na ktoré sťažovateľ krajský súd v odvolaní výslovne

upozornil...“, ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu uvádza, že v ňom nemožno ustáliť prvky arbitrárnosti, ktoré by nasvedčovali nesprávnosti skutkových a právnych záverov namietaných sťažovateľom.

Čo sa týka skutkových aj právnych záverov uvedených v odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu, nemôže podľa názoru ústavného súdu skutočnosť, že sa sťažovateľ nestotožňuje s právnymi a skutkovými závermi krajského súdu, viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a neznamená ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecných súdov svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie takéto prvky nevykazuje.

Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane zdôrazňuje (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010), že právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Krajský súd v napadnutom uznesení odôvodnil právny záver, na základe ktorého bola sťažovateľovi ako žalovanému uložená povinnosť nahradiť trovy konania žalobcovi z dôvodu, že zavinil z procesného hľadiska zastavenie konania. Ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie krajského súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnené a arbitrárne.

K námietke sťažovateľa, a to že *„Krajský súd v Bratislave sa predovšetkým vôbec nevysporiadal so skutočnosťou, že v obdobnej, v podstate identickej právnej veci (rovnakí účastníci konania, rovnaký predmet konania), iný senát tohto súdu (uznesenie Krajského*

súdu v Bratislave sp. zn. 4 Co 567/2013-241 z 29. novembra 2013, ktorým potvrdil správnosť rozhodnutia Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 23 C 208/2009-219 zo 17. júla 2013) už právoplatne rozhodol v prospech sťažovateľa, na čo bol odvolací (aj prvostupňový) súd sťažovateľom výslovne upozornený“, ústavný súd uvádza, že krajský súd sa aj s uvedenou konkrétnou námietkou sťažovateľa vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, a to konkrétne na strane štyri, kde uvádza: „[ž]alovaným spomínané rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Co 567/2013 nemožno v predmetnej právnej veci použiť už len z toho dôvodu, že žalovaný neuviedol skutkový a právny dôvod vo veci, ku ktorej sa dané rozhodnutie vzťahuje. Odvolanie žalovaného obsahuje (len) teoretické úvahy bez viazanosti na konkrétne právne skutočnosti, ktoré ani len netvrdil. Na tomto mieste ešte odvolací súd dôvodí, že ide o konanie, v ktorom je súd viazaný žalobou (návrhom na začatie konania) a odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania.“

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že z obsahu napadnutého uznesenia krajského súdu sa presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v súdnom konaní dostal odpoveď na všetky podstatné otázky týkajúce sa jeho námietok, súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia dotknutých právnych predpisov, ktoré boli podstatné pre posúdenie veci, ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval, pričom jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a sťažovateľom namietaným porušením základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

Ústavný súd preto túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy

Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, ústavný súd dáva do pozornosti svoju stabilizovanú judikatúru, v ktorej zdôrazňuje, že čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy majú charakter ústavného princípu, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy. Toto ustanovenie ústavy je vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv a slobôd garantovaných ústavou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ak ústavný súd nedospeje k záveru, že boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa, neexistuje ani dôvod na vyslovenie porušenia označeného ustanovenia ústavy (m. m. IV. ÚS 119/07).

Ústavný súd preto aj túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

Nad rámec uvedeného ústavný súd uvádza, že v prerokúvanej veci nemohol opomenúť ani ďalšiu podstatnú skutočnosť, a to že sťažnosť smeruje proti výroku napadnutého rozhodnutia, ktorým krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu z 29. septembra 2016, ktorým okresný súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % v konaní, kde predmetom sporu je zaplatenie sumy 2 061,56 € spolu s príslušenstvom. V danom prípade ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 33/2010, IV. ÚS 431/2012, IV. ÚS 72/2013) vyhodnotil predmet súdneho konania a z toho odvíjajúcu sa výšku trov konania tak, že ide o vec nižšej významnosti (o tzv. bagateľnú vec). Vychádzal z toho, že ak Civilný súdny poriadok vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi v mimoriadnom opravnom konaní (podanie dovolania ako mimoriadneho opravného

prostriedku v prípade bagateľných vecí je v zmysle § 422 ods. 1 CSP neprípustné), bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov, ktoré sú pre postupy zisťovania skutkového základu sporu a pre jeho právne posúdenie esenciálne. Táto skutočnosť totiž už sama osebe zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenej.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. marca 2018